

Kristus řekl ...!

Tato slova lze dnes slyšet tisíckrát pronesená se zánícením. **Kristus řekl!** S tímto uvedením má být předem odstraněna každá neshoda. Avšak každý, kdo takto mluví, chce tím od sebe odvrátit také vlastní odpovědnost. Místo toho však uvaluje tím každý na sebe obrovskou odpovědnost ... před Bohem!

Avšak na to on nemyslí, dokud se na něj nesvalí s takovou tíží, která ho musí navždy umlčet! Tato hodina přichází, kameny odplaty jsou již v pohybu! Ten největší ze všech však povstal mnohým lidským duchům v úvodních slovech: **Kristus řekl!** — —

Tato slova pak následuje nějaká věta z „Písma Svatého“, která má sloužit k utěšujícímu uklidnění, k pobídce, také jako varování, a dokonce jako hrozba, nebo k obraně a sporu. Bývá použita jako balzám a jako meč, štít a také jako měkká poduška!

To všechno by bylo pěkné a veliké, bylo by to dokonce i **správné**, kdyby uváděná slova ještě žila ve **stejném smyslu**, v jakém je Kristus **skutečně** promluvil!

Avšak tak tomu **není!** **Lidé** vytvořili mnoho těchto slov sami ze sebe v matných vzpomínkách a nemohli při tom již podat stejný smysl Kristových slov.

Potřebujete se přece jen podívat, jak je tomu dnes. Kdo chce z Poselství Grálu, které je přece vytištěno a mnou napsáno, něco vysvětlit **vlastními** slovy nebo zápisem jen ze vzpomínek,

ten to **dnes** již nepředává tak, aby to odpovídalo skutečnému smyslu. Vycházejíc z druhých úst, z druhého pera přichází vždy změny, s novými slovy nastává zkreslení skutečného smyslu, mnohdy dokonce zkomolení, a to i při nejlepším chtění pro ně svědčit. Není to nikdy **to** Slovo, které jsem **já** pronesl.

A oč horší to bylo tehdy, protože chybí přece spisy sepsané samotným Synem Božím a všechno mohlo být zprostředkované této generaci **jen** skrze druhé nebo třetí pokolení. Teprve dlouho potom, co Kristus opustil hrubohmotnost! Všechno povstalo teprve z kusých lidských vzpomínek, spisy, vyprávění a všechna slova, u kterých se nyní s jistotou neustále ze zvyku má za to, že je: **Kristus řekl!**

Již tehdy se dílo Lucifera, které pozvedlo lidský rozum na bůžka, ve svém neblahém vzrůstu propracovalo k tomu, že slova Kristova nemohla najít **tu** půdu, která umožňuje správné chápání. To byl jedinečný šachový tah z temnot. Neboť správné chápání všech slov, která se nezmiňují o hrubohmotnosti, je možné jen při **neoslabené** spolupráci citového mozku, který však byl již za Kristova pozemského času u všech lidí silně zanedbán, čímž zakrněl a nemohl vykonávat svou činnost.

Tím měl Lucifer také pozemské lidstvo ve své moci! A to byla jeho zbraň proti Světlu! —

Udržet **nezkreslené** vzpomínky je schopen jedině citový mozek, tedy zadní mozek, ne však rozum předního mozku!

Tím se vymstil hluboce a pronikavě dědičný hřích na samotném lidstvu, které lehkovážně nechalo tak zle zakrnět zadní mozek, který jedině je schopen všechny události a prožitky

jako **takové** pevně udržet v obrazech a cítění **tak**, že v každý čas vyvstanou přesně takové, jaké **skutečně** byly, nezměněné, ba dokonce i **neoslabené**.

Přední mozek toho není schopen, protože je více vázán na hrubohmotný pojem prostoru a času a nebyl vytvořen k **přijímání**, nýbrž **k vysílání do pozemského**.

Tak vycházelo také podání líčení prožitého a slyšeného během Kristova pozemského času jen ze vzpomínek smíšených s pozemsky lidskými názory zcela nevědomě předem pozemsky zpracované, ne však v čistotě, jak by je citový mozek v plné síle viděl a uchoval. Drápy Luciferových trabantů zaryly své rýhy již příliš hluboko a držely pevně své otroky rozumu bez možnosti uniknutí, takže tento největší poklad, Boží poselství, jejich jedinou možnost vysvobození, nemohli již více správně uchopit nebo moci podržet a muselo kolem nich projít bez užitku.

Vmyslete se jen sami do toho, nestojí to příliš námahy správně se v tom zorientovat. Ke Kristovi přišli mnozí lidé, kteří se ho tázali, prosili ho o tu či onu radu, jimž také radu rád dával ve své veliké lásce, která nikdy neumdlěla, protože byl živoucí Láskou a **je také ještě dnes!**

Dával tedy tázajícím a prosícím vysvětlení, jaká **tito** nezbytně potřebovali. Vezměme jeden příklad.

Onoho bohatého mladíka, který chtěl dychtivě vědět, která cesta ho může dovést do říše Boží! Syn Boží mu radil, aby celý majetek rozdělil mezi chudé a pak ho následoval.

Krista následovat však neznamená nic jiného než se přesně

řídít podle jeho slov.

Okolo stojící letmo vzali tuto příhodu na vědomí, jako tak mnozí, a předávali ji pak způsobem, jak ji každý jednotlivec pro sebe lidsky přijal. A to odpovídalo jen zřídka nebo nikdy skutečnému smyslu původních Kristových slov. Neboť několik slov v jiné formě již mohlo změnit celý smysl.

První předávající spokojili se však s **vyprávěním** jednoduchých zpráv. Později byly tyto rady jednotlivcům položeny jako základní zákony pro celé lidstvo! Avšak to pak učinilo **lidstvo**, ne sám Kristus, Syn Boží!

A toto lidstvo odvážilo se také zcela jednoduše tvrdit: **Kristus řekl!** Vkládali **jemu** do úst to, co lidé sami jen ze vzpomínek a falešného chápáním oděli do forem a slov, která dnes mají být křesťanům jako určující a nedotknutelné **Slovo Boží**.

V tom spočívá **tisíceronásobná vražda** na **pravém** Slově Syna Božího!

Každý člověk ví zcela přesně, že není schopen po týdnech nebo měsících ještě **bezchybně** vyličit, co kdysi zažil, co slyšel! Není schopen to **nikdy** doslovně zcela přesně opakovat. A když jsou dva, tři, čtyři nebo také deset lidí, kteří totéž současně slyší nebo vidí, tak nastane právě tolik rozmanitostí v líčení. O těchto skutečnostech dnes nechová nikdo již žádné pochybnosti.

Zde je přece velice zřejmé, že při tomto poznání byste museli zpětně vyvodit nějaké následky! Následky, které jsou nutné a nevyhnutelné.

Neboť jiné to nebylo ani za pozemského času Syna Božího!

Vidíte to dosti jasně u evangelistů! Jejich zprávy nesou často viditelně tuto pečeť. Když například Petr jako první z učedníků ve svém poznání pronesl k Synu Božímu: „Ty jsi Kristus, Syn živoucího Boha!“

Tato významná slova a také Kristovu odpověď evangelisté podávají, avšak nikterak v jednotné formě. Matouš přináší poukaz na to, že Syn Boží poté obrazně propůjčil Petrovi klíč k nebeské říši tím, že ho učinil skálou pro budoucí společenství, zatímco ostatní evangelisté uchovali však Kristovu odpověď celkově obecnější, což je správnější.

Petr jen vyslovil toto přesvědčení **jako první**. A takovéto dění nezůstane jen u slov, nýbrž stane se ve stvoření ihned činem! V jemnohmotnosti vznikla rychle a bezprostředně **forma!** Poctivé přesvědčení, které tím Petr skrze svá slova zakotvil do hmotnosti, jako vyznání, stalo se ve stejném okamžiku skálou, která přetrvala jako základní kámen k výstavbě pozdějších společenství, pro všechny, kteří ve **stejném**, prostém a poctivém přesvědčení byli schopni uvěřit v Syna Božího!

A **tím** držel Petr v ruce také klíč k ráji. Neboť toto přesvědčení, že Ježíš je Syn Boží, přináší přirozeně s sebou také touhu **žít** podle jeho Slova! **To** je však pro **každého** člověka současně **klíč** k nebeské říši! Toto vyznání **je** klíčem, za předpokladu, že takovýto vyznávající přijal do sebe Boží Slovo **nezměnné**, správně ho chápe a žije podle něj. Kristus znal tento děj probíhající podle zákonů stvoření, který se při Petrových přesvědčivých slovech jemnohmotně odehrál, popsal ho a vysvětlil učedníkům. Zákonitost jemnohmotných dějů je také známa každému čtenáři mého Poselství Grálu.

Petr byl tedy jen skrze své procítěné a vyslovené vyznání prvním, kdo tím obdržel klíč k ráji. A komu později mohl na zemi zprostředkovat toto stejné přesvědčení, tomu tím otevíral vždy také říši nebeskou. Těm však, kdo nechtěli sdílet jeho přesvědčení, musela zůstat uzavřena. To všechno je zcela přirozené, samočinné dění, prosté a jasné, a není vázáno na Petra ani od něj odvislé.

Kristus chtěl a **mohl** položit za základ společenství také **jen takovéto přesvědčení**, avšak ne jednu osobu! Petr byl jen právě tím, kdo to v přesvědčení vyslovil nejdříve. Skálu vytvořilo, zformovalo a **stalo** se jí toto **přesvědčení**, ne však Petr jako osoba!

Matouš však podal smysl Kristovy odpovědi podle vlastního názoru čistě osobně, jako by se týkala jen Petra.

Právě Matouš ukazuje, že mnohé nepochopil, zpracoval to pak ve svém druhu a bezstarostně předal dále. Jako již na počátku jeho spisu: Matouš 1, 21 (Zvěstování anděla Josefovi):

„Porodí syna, kterého nazveš jménem Ježíš; neboť osvobodí svůj lid od jeho hříchů.“ Z toho vyvozuje Matouš dále ve verši 22. a 23.:

„To všechno se událo, aby se naplnilo, co bylo Pánem řečeno skrze proroka, který pravil: Hle, panna bude těhotná a porodí syna a dají mu jméno Imanuel, které znamená: Bůh s námi!“

Matouš chce zde úzce spojit proroctví Izaiáše s narozením Syna Božího, způsobem, který příliš zřetelně ukazuje, že ve svých spisech nechává promluvit jen své vlastní osobní názory, tedy

nezůstává věčný.

To by mělo sloužit každému **jako výstraha**, že se tyto spisy nesmí snad považovat za Slovo Boží, nýbrž jen za osobní názor autora!

Matouš například vůbec nevidí rozdíl mezi zvěstováním skrze Izaiáše, které on sám uvádí, a zvěstováním anděla, nýbrž je smísil s dětskou nevinností do sebe, protože **on** „si to tak myslel“, zcela se nestaraje o to, zdali je to také správné. Vůbec při tom nevidí, že uvedená v nich **jména** jsou rozdílná.

Avšak ne bez účelu byla zcela zřetelně označena!

Izaiáš zvěstuje „**Immanuel**“. Anděl však „Ježíš“! Tedy není to Immanuel, kterého Maria porodila, a proto také ne ten, koho zvěstoval Izaiáš!

Izaiáš zvěstoval „Immanuele“, Syna Člověka, anděl však „Ježíše“, Syna Božího! Zjevně to jsou dvě různá oznámení, vyžadující dvě různá splnění, která opět musí být přinesena dvěma různými osobami. Promísení těchto dvou dějů je nemožné a mohlo se tak stát jen s **úmyslným** lidským chtěním při obcházení všech základů.

Matouš při tom neměl žádný zlý úmysl, pouze to bylo sepsání jeho prostého názoru nejbezstarostnějším způsobem. Že to spojil, se mu stalo velmi snadno, protože se tehdy mnohem více než dnes čekalo splnění zaslíbení starých proroků a toužebně se v tom žilo. Netušil, jaké neštěstí ještě většího neporozumění z toho vyroste.

O splnění zaslíbení „Immanuele“ nepotřebuji zde nic dalšího

říkat, protože jsem o něm již mnohokrát podrobně mluvil v Poselství Grálu. —

Neporozumění bylo tedy za Ježíšova pozemského času přesně jako nyní! On sám přece často naříkal nad tím, že mu jeho učedníci nerozuměli! Nemohli mu rozumět! Domníváte se, že tomu bylo jinak, když již u nich nepřebýval?

„Později na ně sestoupil Duch.“ říkají na to mnozí lidé, kteří uvažují málo nebo vůbec! Duch však nezměnil současně také nedostatky mozku. Avšak takto uvažovat pokládají slaboši za hřích, zatímco je to jen výmluva pro jejich lenost v duchu, o které se domnívají, že ji tím mohou okrášlit.

Budete však brzy probuzeni z vlažnosti takovýchto myšlenek! „Když však přijde Syn Člověka ...“ prohlašoval varovně a výstražně Kristus. Myslete na to, když nyní přichází hodina zvěstování, ve které Pán sám zjeví, že **vyslal** Syna Člověka na zem! Myslete na to, že Kristus tím pohrozil veškerému duchovně línému lidstvu! — —

Když kdysi také řekl bohatému mladíkovi, že má rozdat veškerý svůj majetek, tak to bylo nutné jen pro **něj**; neboť se ho přece zeptal: „Co **já** mám učinit..?“ A Kristus na to dal odpověď **jemu**, což v tomto smyslu nemělo platit pro celé lidstvo!

Tato rada mohla být k užítku bohatému mladíkovi **zcela osobně**. Byl v sobě příliš slabý, aby se v pohodlí svého bohatství vnitřně pozvedl vzhůru. Proto bylo bohatství pro něj překážkou ke vzestupu jeho ducha! Nejlepší rada, které se mu mohlo od Krista dostat, byla přirozeně taková, aby odstranil vše brzdicí. V tomto případě tedy bohatství, které mladíka svádělo k

pohodlnosti.

Avšak také jen proto! Ne však proto, že by člověk neměl mít bohatství!

Člověk, který své bohatství nehromadí bez užitku, aby tím sám sobě působil zábavu, nýbrž který ho **správně** používá a zhodnocuje je ve správném smyslu, **aby** bylo k požehnání mnohých, je daleko hodnotnější a výše stojící než ten, kdo všechno rozdává! Stojí jako větší, přínosně ve stvoření!

Takový člověk je schopen dát následkem svého bohatství během celého pozemského bytí zaměstnání tisícům lidí, a poskytuje jim tím vědomí samostatně vydělané obživy, což posilujíc a podporujíc působí na ducha i na tělo! Pouze musí při tom být jako samozřejmost správný poměr práce a odpočinku, jakož i za každé vykonání práce správná protihodnota, tedy musí být při tom správné vyrovnaní!

To udržuje **pohyb** ve stvoření, který je nevyhnutelný k ozdravení a harmonii. Jednostranné darování bez žádání protihodnoty přináší podle zákonů stvoření jen váznutí a poruchy, jak se to ukazuje ve **všem**, také v pozemském těle, kde následkem nedostatečného pohybu vzniká houstnutí a srážení krve, protože jen v **pohybu** touto zvýšenou výměnou kyslíku může krev volněji a čistěji proudit žilami.

Tento zákon nutného pohybu nachází člověk **všude** v tisícerych formách, avšak v jádru jsou vždy stejné. Spočívá v každém jednotlivém případě, a zasahuje však vzájemně působě do celého stvoření, skrze všechny úrovně, a samotný duch potřebuje provádět tento zákon bez přerušení, pokud chce dále setrvat,

zůstat plný síly a stoupat vzhůru.

Bez něj toho nelze! Pohyb musí být všude v bezpodmínečném vyrovnání dávání a brání.

Nebylo to tedy žádné všeobecné základní pravidlo, které by Syn Boží stanovil v radě, kterou dal bohatému mladíkovi, nýbrž ta platila právě jen samotnému mladíkovi nebo ještě těm, kteří se mu **podobají**, kteří jsou také příliš slabí, aby ovládali bohatství. Kdo se nechá ovládat bohatstvím, ten ho také nemá mít; neboť mu neslouží. Jen ten, kdo ho sám ovládá, v jehož ruce také přináší užitek, ten ho **má** mít, protože tím dokáže pomoci sobě a mnohým jiným, poněvadž tím udržuje a podporuje pohyb ve stvoření.

To však nepřichází nikdy v darování nebo jen velmi zřídka! Mnohé lidi přivádí nouze k probuzení a k pohybu. Jakmile je jim z cizí strany poskytnuta příliš rychlá pomoc, ochabnou v tom, spolehnou se na tuto pomoc a duchovně při tom jdou dolů, protože se bez podnětu sami nemohou udržet v pohybu. Žijí pak bez cíle a svůj čas vyplňují ještě jen **tím**, že vidí na jiných, jen ne na sobě samých všechno **to**, co lze kárat, a sami si však přejí to, co druzí vlastní. Jednostranným darováním se vychovává jen líné pokolení, neschopné pro svěží, radostný život, a přinášející tím škodu pro celé stvoření!

Takto to Kristovou radou nebylo míněno! — — —

Syn Boží také nikdy nemluvil proti bohatství samotnému, nýbrž vždy jen proti bohatým lidem, kteří se vlivem bohatství nechali zatvrdit vůči veškerému soucítění k nouzi jiných, kteří tím obětovali svého ducha bohatství a kteří neměli zájem o nic

jiného než o bohatství, a nechali se tedy bohatstvím zcela ovládat.

Že Kristus sám bohatstvím nepohrdal a neodmítal je, ukazuje ve svých častých návštěvách honosných domů, do kterých jako host přátelsky docházel.

Také on sám nebyl chudý, jak se tak podivným způsobem má za to. Pro tento téměř již zlidovělý názor neexistuje žádný podklad.

Kristus nikdy neznal starosti o obživu. Byl zrozen v podmínkách, které se dnes označují za dobré, protože právě tato půda jediná zůstala ještě nejzdravější. Nenesla v sobě ani přepětí veškerých bohatých a šlechtických kruhů, ani zatrpkllost třídy pracujících. Bylo to přesně zvoleno. Josefa, tesaře, bylo možné nazvat zámožným, naprosto ne chudým.

Že se Kristus tehdy narodil ve chlévě v Betlémě, byl pouze následek přeplnění města Betléma kvůli sčítání lidu, k němuž tam také Josef přišel. Josef prostě nesehnal již žádný nocleh, což se i dnes tu a tam ještě mnohému člověku může lehce stát při zcela zvláštních příležitostech. S chudobou to všechno nemělo co dělat. V Josefově domě byly prostorné ložnice po způsobu zámožných občanů.

A Kristus také nemusel žít v chudobě! Tento pojem vznikl jen proto, že z Boha Přicházející neměl smysl pro všechno to, co přináší pozemské bohatství nad rámec pozemsky životních nutností. Úkol, který přišel naplnit, netýkal se pozemského, nýbrž jediné **duchovního!**

Falešně se dnes také používá Kristův poukaz, že lidé jsou

„bratři a sestry“. Pozemsky nezdravě pro komunistické ideje, jak odporně nasládle ve vztazích k náboženství. Vytváří se tím přímá cesta do rukou temnot; neboť v současném pojetí to zdržuje svobodné, Bohem chtěné snažení jednotlivého lidského ducha. Zušlechtění při tom nikdy nemůže nastat. Jsou to všechno opět jen nezdravé karikatury toho, co Kristus chtěl.

Když mluvil o tom, že lidé jsou všichni vespolek bratři a sestry, tak byl dalek toho, aby měl na mysli takové nešvary, jaké v tom nyní často existují. Mluvil objasňuje pro **tehdejší** dobu, kdy nemrav všeho otroctví vyháněl své nejvyšší květy, kdy se lidé rozdávali a kupovali, a tím byli považováni za tvory bez vůle!

Lidé však jsou bratry a sestrami **z ducha, ze svého původu**. Jsou **lidskými duchy**, kteří nesmějí být pokládáni za zboží bez vůle, protože každý lidský duch v sobě nese schopnost vlastní vědomé vůle.

Jen **tak** to bylo míněno, nikdy to nemělo znamenat **tu** rovnoprávnost, která se v tom dnes hledá. Žádný lidský duch přece nedojde do ráje jen proto, že se smí lidským duchem nazývat! Protože není žádné rovnoprávnosti ve všeobecném smyslu. Podmínka **zralosti** hraje tu rozhodující roli. Nejprve musí lidský duch všechno naplnit a vykonat všechno, čeho je schopen v chtění k dobrému. Jen v tom přichází zralost, která mu může zpřístupnit ráj.

Ve stvoření stojí od počátku železné zákony, které označením bratříčku a sestřičko nelze nikdy zbořit nebo odsunout! Ani zde na zemi! Jak ostře Syn Boží odděloval pozemské od duchovního, a přece sám vyžadoval plnění, spočívá jasně a zřetelně v jeho prohlášení: „Dávejte císaři, co jest

císařovo, a Bohu, co Boží jest!“ —

A tak je tomu s mnohými větami a zprávami v Bibli, kterým lidé dali za základ **své** názory při dalším podání.

Avšak všichni tito zapisovatelé nechtěli tehdy dávat nějaký zákon pro celé lidstvo, nýbrž jen podat zprávy.

Také je nutné prominout, že tehdejší pozemští lidé a Kristovi učedníci neporozuměli mnohému, co k nim Syn Boží pronášel, což ho často činilo tak smutným. A že to všechno později předávali dál ve způsobu vlastního nepochopení, dělo se v nejlepším chtění, tak, jak to bylo zachyceno ve vzpomínkách, které z uvedených důvodů nesmí být pokládány za nedotknutelné.

Je však neodpustitelné, že lidé **později** prostě troufale s jistotou tvrdí: **Kristus řekl!** A tím s určitostí beze všeho připsali Synu Božímu bludné lidské názory, produkty nedostatečné lidské paměti, jen aby tím v sobeckém snažení založili a udrželi učební soustavu, která pro své mezery již od počátku celé stavby se každému silnému cítění musela jevit jako trouchnivá a chatrná, takže možnost přetrvání byla jen v požadavku slepé víry, čímž nebyly nespočetné díry ve výstavbě ihned zpozorovány!

Trvají a udržují se ještě dnes **pouze** přísným požadavkem slepé víry a důraznými slovy: **Kristus řekl!**

A tato slova, toto vypočítavé tvrzení má se jim stát strašlivým soudem! Neboť je to právě tak falešné a troufalé říci, že Kristovo ukřižování bylo chtěné Bohem, aby byly všechny hříchy tohoto pozemského lidstva touto obětí smyty! Co v tom

všechno spočívá, jakou neuvěřitelnou lidskou domýšlivostí se vražda na Synu Božím překroutila, jaké k tomu patří troufalé rouhačství, to lidstvo naučí poznávat budoucnost, až to zakusí samo na sobě.

Já, Imanuel, vám dnes pravím:

Běda lidem, kteří kdysi zavraždili Syna Božího na kříži! Stokrát běda však vám, kteří jste ho poté tisíckrát přibili na kříž v jeho Slově! A kteří ho tím ještě dnes vraždíte denně, každou hodinu opět znovu! Padne na vás těžký soud! — —